
Rába György

VERSENYTÁRSAM, AZ IDŐ

Diákéveim véget sose értek
fürkésztem lestem elemeztem
ha mást nem egyet megtanultam
hogyan futóbajnok az idő
soká nem hittem verhetetlen
úgy próbálgattam kitalálni
hátaról melyek praktikai
csak inál ma is senkitől
sem tart folyvást előretör
vissza az istennek se nézne
üldözője sejttessem végre
lankad-e megelőzhető
nagy versenytársam az idő

EGZOTIKUS ÚTIRAJZ

Kutatóút volt vakmerő
csatangolnom történetemben
szem nem pihent itt még a tájék
félelmemre földérintetlen
természeti csodák helye
dús élettere kártevőknek
hajnalban házard szívem űzött
csalogató emelkedőnek
térképtelenül sose tudtam
kaland vár avagy fogadó rám
menetervembe kukkanthattam
éppen csak egy-egy nap utolján
most hogy motorom ki-kihagy
tekintek elképedve hátra
sorsom ezt az egzotikus
utirajzot csak úgy találta

MIT ÉR A NAPPAL, MIT AZ ÉJ?

Álmaim hasznavehetetlenek
letaglózó nyarat kínzó fagyot
s főként fölingerlő embereket
álomban tovább nem lapozhatok
csak hajkurászik engem szaporán
véget nem érő lépcsőfokokon
ám ha orvul támad valaki rám
gonoszul nyűgözi nyelvem karom
amikorra kivilágosodik
istenalakok rajzanak körül
ézés hála papírvirágait
kínálgatják porló emlékjelül
estére arcuk sérült csupa szenny
torz vonásuk esendő mimika
s amire nappalom cserélhetem
csakis a tetszhalálos éjszaka

Tóth Krisztina

ANGYALI ÜDVÖZLET

I

Nem kéne senkit gyűlölnöd – susogtad.
De láttam őket a járdán imbolyogva
duzzadni lassan, mint a teliholdat,
vagy fölszállni a tömött villamosra
tehén szemükben álmatag derűvel:
aludj, aludj, még minden lehet újra,
gonosz osztálytárs, aki kezében túvel
jár a padok közt és mindet kiszúrja,
valahogy csupa léggömb volt az utca,
az enyémet meg egy üres pillanatban
elengedtem és gázzal telefújva
visszahúzta a csillagközi katlan –
ne nézz utána, mondtad, és lefogtad,
aludj inkább, a szemem, sose lesz meg,
dehogy nem, mondtad – bámultam a holdat,
súlytalan úr párnás öblén a terhet.